

Sygn. akt VII U 220/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: Paulina Filipkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 października 2017 r. w Warszawie

sprawy M. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania M. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 19 stycznia 2017 r. znak: (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje M. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 30 czerwca 2018 roku.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony M. P. w dniu 2 lutego 2017 roku złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 19 stycznia 2017 roku, którą odmówiono mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, iż cierpi z powodu bardzo dużego bólu i porusza się przy pomocy kuli. Ubezpieczony podniósł również, iż uczęszcza regularnie do lekarzy, jednak wizyty nie wpływają na stan jego zdrowia. (odwołanie z dnia 2 lutego 2017 roku, k. 2 a.s.)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 23 lutego 2017 roku, wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, iż ubezpieczony do dnia 31 grudnia 2016 roku pobierał rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. W dniu 1 grudnia 2016 roku M. P. złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy i w związku z tym w toku postępowania został skierowany na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 17 stycznia 2017 roku nie stwierdziła u niego niezdolności do pracy. W związku z powyższym organ rentowy decyzją z dnia 19 stycznia 2017 roku odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. (odpowiedź na odwołanie z dnia 23 lutego 2017 roku k. 3 a.s.)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący M. P., urodzony w dniu (...), ukończył szkołę podstawową. Pracował dorywczo jako glazurnik. Po raz pierwszy był operowany w Oddziale Neurochirurgii Szpitala (...) w 2014 roku (fenestracja lewostronna i usunięcie

sekwestrę jądra miazdźzystego). Po operacji stan ubezpieczonego uległ poprawie na okres 3 tygodni, po czym wróciły dolegliwości. Do bóli kręgosłupa dołączyły się uporczywe bóle głowy. W marcu 2016 roku ubezpieczony był hospitalizowany w Klinice (...) w B., gdzie dokonano kolejnego zabiegu, jednak problemy z chodzeniem narosły. Od grudnia 2016 roku ubezpieczony pozostaje pod opieką PZP z powodu zaburzeń depresyjnych z rozpoznaniem organicznych zaburzeń nastroju. Ubezpieczony miał być poddany kolejnemu zabiegowi stabilizacji odcinka lędźwiowego w czerwcu 2017 roku. (dokumentacja lekarska tom I, II, III i IV, opinia biegłego neurologa z dnia 4 maja 2017 roku, k. 19 – 20 a.s.)

M. P. na podstawie decyzji organu rentowego z dnia 30 maja 2016 roku, znak: (...), w okresie od 1 marca 2016 roku do 31 grudnia 2016 roku pobierał rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. (decyzja organu rentowego z dnia 30 maja 2016 roku, k. 30 – 31 tom II a.r.)

Odwołujący w dniu 1 grudnia 2016 roku złożył wniosek o ponowne przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy. (wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy, k. 46 – 46v tom II a.r.)

W toku postępowania wyjaśniającego, odwołujący został skierowany na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem wydanym w dniu 19 grudnia 2016 roku uznał badanego za zdolnego do pracy. Na skutek wniesienia przez odwołującego sprzeciwu od powyższego orzeczenia, sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która po ponownym zbadaniu odwołującego wydała w dniu 17 stycznia 2017 roku orzeczenie, na mocy którego uznała, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 19 grudnia 2016 roku, k. 47 – 47v tom II a.r., sprzeciw k. 80 tom I d.l., orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 17 stycznia 2017 roku, k. 49 – 49v tom II a.r.).

W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy wydał w dniu 19 stycznia 2017 roku decyzję (znak: (...)) odmawiającą ubezpieczonemu prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 17 stycznia 2017 roku ustaliła, że badany nie jest niezdolny do pracy. (decyzja z dnia 19 stycznia 2017 roku, znak: (...), k. 50 tom II a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego M. P. złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 2 lutego 2017 roku, k. 2 a.s.).

W toku postępowania, Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie postanowieniem z dnia 28 lutego 2017 roku dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów neurologa oraz ortopedy celem ustalenia, czy odwołujący się jest zdolny czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego (poprawa lub pogorszenie) to na czym ona polegała. (postanowienie z dnia 28 lutego 2017 roku, k. 6 a.s.).

Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie schorzeń neurologicznych odwołującego, Sąd Okręgowy uwzględnił ocenę biegłego sądowego lekarza specjalisty neurologa J. B. z dnia 4 maja 2017 roku, zgodnie z którą odwołujący jest nadal częściowo niezdolny do pracy z punktu widzenia neurologicznego do czerwca 2017 roku. Biegły sądowy neurolog uwzględnił w tym zakresie fakt, iż stan ubezpieczonego pomimo operacji, którym został poddany nie uległ poprawie. Ponadto biegły uznając odwołującego za częściowo niezdolnego do pracy uwzględnił zaplanowany na czerwiec 2017 roku zabieg stabilizacji odcinka lędźwiowego. (opinia biegłego neurologa z dnia 4 maja 2017 roku, k. 19 - 20 a.s.)

Na podstawie opinii biegłego sądowego specjalisty ortopedy M. G., Sąd Okręgowy ustalił, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy do 30 czerwca 2017 roku. Biegły rozpoznał u odwołującego dyskopatię lędźwiową po dwukrotnej operacji z objawami bólowymi i z zanikiem mięśni lewej kończyny dolnej. Biegły wskazał na trudność z ustaleniem rokowania z uwagi na brak wyników badania rezonansu magnetycznego. Biegły ortopeda podkreślił, iż odwołujący nie jest zdolny do pracy wcześniej wykonywanej. (opinia biegłego ortopedy z dnia 26 kwietnia 2017 roku, k. 12 - 14 a.s.)

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o dokumentację medyczną zawartą w aktach sądowych, dokumentację znajdującą się w aktach rentowych ubezpieczonego oraz w oparciu o dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów. Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń, w związku z tym Sąd uznał dokumenty za pełnowartościowy i bezsporny materiał dowodowy.

Sąd Okręgowy zważył, iż dla rozstrzygnięcia sprawy zasadnicze znaczenie mają opinie sporządzone przez biegłych sądowych powołanych w sprawie, albowiem opinie te pozwalają na dokładne ustalenie charakteru i zakresu dysfunkcji, jakie występują w organizmie odwołującego. Zdaniem Sądu opinie biegłych wydane zostały w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującego, a biegli lekarze sporządzający te opinie są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Sąd stwierdził, że naczelną dysfunkcją występującą w stanie zdrowia ubezpieczonej to dyskopatia lędźwiowa po dwukrotnej operacji z objawami bólowymi i zanik mięśni lewej kończyny dolnej. Tym samym ustalenia poczynione w oparciu o opinie biegłych stanowiły podstawę rozstrzygnięcia sprawy.

Zdaniem Sądu zarówno opinia biegłego sądowego neurologa jak i ortopedy dokładnie diagnozuje stan zdrowia wnioskodawcy. Zaznaczyć należy, iż żadna ze stron (w tym organ rentowy) nie zgłosiła zastrzeżeń do opinii biegłych.

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie M. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 19 stycznia 2017 roku, znak: (...) jest zasadne.

Sąd zważył, że pomiędzy stronami sporna była jedynie okoliczność dotycząca spełnienia przez ubezpieczonego przesłanki wynikającej z art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016 r. poz. 887, dalej: ustawa emerytalna), tj. istnienia niezdolności do pracy. Przy tym w sprawie niekwestionowana była okoliczność, że ubezpieczony spełnia pozostałe przesłanki warunkujące prawo do renty, tj. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy (art. 57 ust. 1 pkt 2), jak też niezdolność do pracy powstała nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania okresów, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12.

Renta z tytułu niezdolności do pracy jest świadczeniem z ubezpieczenia społecznego związanym z istnieniem w organizmie osoby ubezpieczonej stanu chorobowego, który czyni ją obiektywnie niezdolną do pracy. Nie wystarczy, zatem dla przyznania świadczenia rentowego subiektywne odczucie ubezpieczonego, że jest nadal niezdolny do pracy. Fakt trudności z podjęciem zatrudnienia, spowodowany uwarunkowaniami rynku pracy nie może podważyć dokonanej w sprawie oceny przesłanki niezdolności do pracy. Podobnie zresztą jak i trudności materialne ubezpieczonego. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 18 czerwca 2014 roku, sygn. akt. III AUa 1098/13, Legalis)

Przechodząc do meritum Sąd, opierając się na opinii powołanych w sprawie biegłych stwierdził, że odwołujący cierpi na dyskopatię lędźwiową po dwukrotnej operacji z objawami bólowymi i zanik mięśni lewej kończyny dolnej, które czynią go częściowo niezdolnym do pracy z przyczyn neurologicznych oraz ortopedycznych. Jak wynika z opinii biegłych neurologa oraz ortopedy ubezpieczony z uwagi na schorzenia którym towarzyszą silne objawy bólowe nie jest w stanie wykonywać pracy zgodnie ze swoimi kwalifikacjami. Sąd miał na uwadze, iż ubezpieczony jest przyuczony do zawodu glazurnika, a jego stan zdrowia (w tym stan jego narządu ruchu – kończyn dolnych) nie pozwala co do zasady na wykonywanie pracy fizycznej. W związku z powyższym odwołujący wymaga dalszego leczenia, które umożliwi mu powrót na rynek pracy, tym bardziej mając na uwadze zabieg, któremu został poddany w czerwcu 2017 roku. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie stanowiskiem „o częściowej niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Koniecznym jest, aby w jego następstwie zaistniało naruszenie sprawności

organizmu w takim stopniu, że skutkuje ono utratą zdolności do wykonywania pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, przynajmniej w znacznym stopniu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 6 grudnia 2012 roku, sygn. akt III AUa 897/12, LEX nr 1237752). Sąd jest zdania, że u wnioskodawcy z uwagi na schorzenia neurologiczne i ortopedyczne naruszenie takie występuje.

Wydając rozstrzygnięcie i orzekając o prawie ubezpieczonego do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy Sąd wziął przede wszystkim pod uwagę okoliczność, że wnioskodawca ma obecnie ograniczoną możliwość wykonywania pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Odwołujący przeszedł kilka operacji, które nie pozwoliły mu dotąd powrócić na rynek pracy, bowiem po każdym z zabiegów stan zdrowia ubezpieczonego nie ulegał poprawie, a wręcz przeciwnie. Z tych właśnie powodów Sąd zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 19 stycznia 2017 roku i na podstawie art. 57 w zw. z art. 133 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 30 czerwca 2018 roku.

Wskazać w tym miejscu należy na treść art. 133 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z brzmieniem, którego w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż:

- 1) od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu, z zastrzeżeniem art. 107a ust. 3;
- 2) za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, o którym mowa w pkt 1, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego.

Odwołujący złożył wniosek 1 grudnia 2016 roku, natomiast prawo do świadczenia rentowe na podstawie decyzji z dnia 30 maja 2016 roku miał ustalone do dnia 31 grudnia 2016 roku. Powyższe, zatem uzasadniało konieczności przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1 stycznia 2017 roku. Sąd Okręgowy podzielając opinię biegłego neurologa J. B. przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy do dnia 30 czerwca 2018 roku. Jednocześnie Sąd nie uwzględnił jednak w tym zakresie stanowiska biegłego ortopedy M. G., które nie było stanowcze i jednoznaczne odnośnie ustalenia rokowania. Sąd dzieląc stanowisko biegłego neurologa miał na uwadze, iż dotychczasową historię choroby ubezpieczonego w tym operacje, które przeszedł do tej pory. Ubezpieczony miał bowiem w czerwcu 2017 roku przejść kolejny zabieg, a więc zdaniem Sądu konieczne jest zapewnienie mu odpowiedniego okresu rekonwalescencji, który w razie pomyślnie zakończonej operacji pozwoli mu na powrót na rynek pracy. Tym samym za słuszne należało uznać ustalenie okresu trwania częściowej niezdolności do pracy do dnia 30 czerwca 2018 roku.

Z tych powodów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)